

شورمي د قلم په ژبه راوله

Ketabton.com

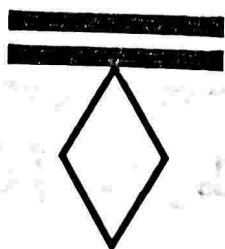
چی بلي کړم د فکر او شعور لمبې
شورمي د قلم په ژبه راوله

محمد الياس الياس

شورمي د

قلم

په ژبه راوړله

محمد الياس الياس

© ٢٠٠٩

ٲول حقوله محفوظ ٲى

ٲ ڪتاب نوم _____ شور مې ٲ قلم ٲه ٲبه راوله

ليكونڪه _____ محمد الياس الياس
(0346-2860464)

ٲ ڇاپ ڪال _____ ٲ٠٠٨ (اول ځل)

ٲ ڇاپ ڄائے _____ المظهر ٲريس بٲ خيله

شمېر _____ ٲنڄه سوه

ڪمٲوزنگ _____ سردار الملك بابو

ٲائٲل _____ محمد الياس بابو

بيعه _____ (اٲيا روٲيه)

ٲ موندلو ٲر ڪونه

- ٲ يونيورسٲى بُڪ ايجنسى خير بازار ٲيشور
- ٲ حزب الله بُڪ سنٲر طوطه ڪان
- ٲ ضياء بُڪ سنٲر زيارٲ حصار بابا
- ٲ مُسلم بُڪ سنٲر ٲر ڪنڀى
- ٲ شاه بُڪ سنٲر بٲ خيله

تبرون

د خپل ماما نثار محمد نثار

د خوئی عادل محمد په نامه چې

د پښتو ادب سره ئې بې کچه مينه لرله

محمد الياس الياس

الياس د منزل په لور

د گل ورينو گلدرود بښايستونو وطن ملاکنډ چې د قدرت د
 رنگينو نظارو د هسکو دنگو لوړو غرونو مرغزارونو ښکلا د
 نخترو او ديارو شنې د شنو شنو ورشوگانو دشتونه او په تېره
 تېره د سوات د سيند د غاړې حسيني نظارې د يو حساس
 زړگي اوډه خيالونه داسې راپاروي چې سره خامخا په نازکو
 ليکلو او وئيلو مجبور کړي او بيا يو داسې تعليم يافته حله چې
 تر داوخته ئې د دنيا د ډېرو مختلفو ملکونو سفر هم کړې دې او لا
 نور هم په تگ دې به اړومرو په دې ليکلو مجبور پېږي.

چې بلې کړم د فکر او شعور لمبې

شورمې د قلم په ژبه راوړه

د دې شعر خالق محمد الياس الياس چه دا ورسټنې مصرعه ئې د
 کتاب نوم دې د مارچ د مياشتې په دوئمه نېټه نولس سوه اتيا
 کښې د طوطه کان کلي د استوگن حاجي فريدالله خان هيډ
 ماسټر چه د سنيټر ستياف صدر هم دې د يوسفزو د سلطان
 خان خېل د ذېلي شاخ اسماعيل خېل سره تعلق لري کره سترگې
 او غږولې نیکه ئې دخپل وخت يو نوموړې مشر تېر شوه دې چې
 د حاجي اسماعيل خان په نوم يادېږي.

ښاغلی الیاس په خپل کلی کښې د ابتدائی تعلیم حاصلولونه
 پس: F.Sc: د پېښور پبلک سکول نه په ښو نمبرو کښې پاس
 کړه په 1999-2000ء کښې ئې د پاکستان میرین اکیډمی نه د
 جهاز رانی تعلیم حاصل کړو. د 2002ء نه تر اوسه په
 پاکستان نیشنل شپنک کارپورېشن کښې د نیویگیشن افسر
 په حیثیت خپلې ذمه واری تر سره کوی. د دُنیا په گت گت
 کښې گړخیدونکې سېلانه په لیدلې شوو ملکونو کښې چې
 کوم څه لیدلې دی او د کوم څه نه متاثره شوې د هغه ئې د
 قلم په ژبه د ادب دُنیا ته سپارلی دی. لکه د جبرالتر په
 لیدو وائی

دیدن ئې راته تېری د اسلام خبرې اوبښودې
 ښکلا ئې راته واړه په ماسنام خبرې اوبښودې
 د ځانې کښې د طارق د تورې شرنک دې لا تر اوسه
 دې ځانې راته د خپل اصلی مقام خبرې اوبښودې
 نوی خیالات نوی حالات د سپرلی د ښائستونو رنگینې نوی
 ردیف او قافیې، نوی تشبیهات اشارې او کنائې او د قدرت د
 حسینو نظارو حسین ښکلی او ښائسته رنگونه د الیاس په
 غزلونو نظمونو او سندرو کښې سم په گډا گانو دی لکه چې وائی

پريږدوئې چه گل شي پسرله ځمه شيندمه
 د زړه په پرهرونو مې لمبې ځمه شيندمه
 او يا دا شعر

د اسرافيل شپيلۍ به وينس مې نه كړي
 د بنگرو شرنگ به د محشر جوړوي
 ښاغلي الياس د خيالي محلونو او قلاگانو جوړولو نه سنډه كوي

او د حقيقت په لتون كښې د لکه چې وائي

ژوند كښې حقيقت غواړه د خيال قصو ته مه گوره
 رنگ لتوه نور او د جمال قصو ته مه گوره

د منزل په لتون كښې ې پښې تنياكې دي

په نظر نه راځي په غټو غټو گورم ورته

د پښو تنياكې مې پولې شوې د منزل په لتون

ولې بيا هم ښاغلي شاعر د منزل په لور په تگ كښې د نوي كل

د ملگرتيا په اډانه خپله كاميابۍ سرگنده وي او ښه په جار حانه

انداز كښې وائي

مونږ سره د کلي ماشومان په پله شوی دی
 داخلي مو واورئ د چا پلار مخه نیوې نه شی
 د خپل حق غوښتو آوازې دارنگ پورته کړه
 اوس به په سرو سترگو یه ملگرو دلته نه کړځو
 مونږه کښې د حق غوښتو جذبه راویځه شوې ده
 هر شاعر د خپلي خاورې او خپل وطن سره بې کچه مینه لري
 اود غېږو د غلامۍ نه د ځان بچ ساتلو د پاره خلق بيداروی
 الیاس په دې حقله وائی

واکې د وطن به مې د غیرو لاس کښې ورنه کړم
 په ژبه د قلم ځما ټپه راویځه شوی ده
 د اتفاق او اتحاد درس دارنگه ورکوی
 ترڅو به بېل یو دیو بله داسې بېل په وطن
 راحی چې یو شو سره خپلو کښې د قام په رنگې
 ښاغله هر هغه څوک درویش گڼی چې د خپل نفس د ارمانونو
 قاتل وی.

که د نفس د ارمانونو قاتل نه شوه
 هسې خان خاورې کول درویشی نه ده
 د خپله خدایه خپل مرک د جانان په غېږه کښې غواړی
 ژوند مې په یادونو کښې تېر شوه د
 مرک مې د جانان غېږی له راوړه
 د چایا دونه ئې زړه کښې داسې زرغونېږی
 عرش کښې پسې چغې فرشتو کرلې
 بیامې د چایا د زړه کښې زرغون شولو
 د خپلې پوهې په باره کښې وائی
 خلقه زما د پوهې ناپ له پیمانې مه گورئ
 چه شم په سترگو کښې مد هوشه راته هوش لیده شی
 ددے شعر نه ئې هم خوندونه واخلي
 سپونږمې خوهر وخت په ورېځو پټه نه وی
 تورو زلفو نه دې سپین مخ رابهر کړه
 هر څوکه د الیاس شاعری لا په ابتدائی مرحلو کښې ده ولې بیا
 هم فنی خامی پکښې ډېرې کمې په نظر راځی. پښتو ادب ددے

خلمه شاعر نه د نور ډېر څه اخستو طمع لري. ځكه هيله لرم چه
خپل كوشش به جاري اوساتي چه د پښتو ادب لمن ته نورې
ډيرې گلدستې ډالۍ كړي.

د الياس په دې مجموعه كښې ډېر د ښائسته خيالونو ازاد
نظمونه هم شته د مثال په توگه مسكا، بُت، په ړندو كښې كوني
باچاوي. او داسې نور دغه شان په بندو نظمونو كښې ښكړي
واله، انتظار، غريبه طبقه، كاش، سوچ، سپرله او داسې نور ډېر
خوندور نظمونه دي چه په لوستونې تنده ماتېږي
دې نه علاوه الياس هائيكو، قطعي او رباعياني هم ليكلي دي.
زه د پښتو ادب لمن ته د وسعت وركولو د خاطر د الياس دې
ډيار ستاينه كووم زړه مې غواړي چې ډېر څه مې پرې ليكله وي.
ولې لوستونكو ته به هم څه پريښودل وي. نوله دې مرغه زه
د مينځه اوځم او د ا بحث لوستونكو ته پرېږدم چې الياس د
شاعري په ميدان كښې تر كومه كامياب ښكاري.

په ډېره مينه

نثار محمد نثار

طوطه كان ملاکنډ ايجنسی

نېټه ۲۰۰۷

طوطه کان

04.01.2000

غږت

په تن مې اور بلېږي يا لمبه راويښه شوې ده

يا چرته د خوب نه محبوبه راويښه شوې ده

اوس به په سرو سترگو يه ملگرو دلته نه گرځو

مونږه کښې د حق غوښتو جذبه راويښه شوې ده

ځي چې ترې د مېنې او ښکلا سندرې جوړې کړو

نن مې د رباب تار کښې نغمه راويښه شوې ده

هسې د وطن ناوې د قصده ځان اوده کړلو

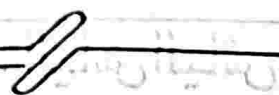
خدائيگو ماته پته ده چې ښه راويښه شوې ده

يا څښلې ئې جامونه د شرابو ښه بې درېغه دي

يا داسې راته ښکاري چې اوده راويښه شوې ده

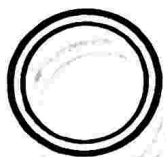
واگې د وطن به مې د غېرو لاس کښې ورنه کړم

په ژبه د قلم زما تپه راويښه شوې ده

طوطه کان
28.12.1999

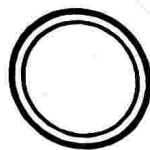
01-03-2007

ورِيخې لېمې زلفې بانيه چېرْمه
خْمه ورخْمه پُښتانه چېرْمه
پريردئ كۀ خلق راته هر څه وائي
نن دې يادونه ميلمانۀ چېرْمه
ته دې د ژمې په نمر مۀ نازېږه
زه لا د خپل اوړي غرمه چېرْمه
ويمه كۀ چرته پكښې لاره اوځي
خپل اسوېلي سارۀ سارۀ چېرْمه
الياس ترې د يار په نوم نغمې جوړوم
بيامي تارونه نن د زړۀ چېرْمه

يو شعر

چا پېرچل مې په پوښتنه د جانان شو
خاموشي مې تذكرې د مينې اوكرې

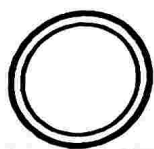

ساده وو ژوند چې ئې آسان يادوو
 گل په ژړا ژړا خزان يادوو
 دُنیا په هاغې هم خوشحاله نه وه
 ماچې د خپل برخې آسمان يادوو
 خلقو د ژوند سخته مرگی ته وييله
 ما هاغه تريخ ساعت هجران يادوو
 د عشق لمبو د مېنې اور واخستو
 تا چې زما د ژوند داستان يا دوو
 د هر چا شونډی په حرم رپېدې
 مابه گهری، گهری جانان يادوو
 تا د ستم ازغی تېره کړله نور
 ماچې ريسې ريسې گربوان يادوو
 چه په کتوئی سترگې نه مړېدې
 ماد هغه حُسن دوران يادوو
 سبا به ئې دوه گزه کفن جامه وی
 خلقو الياس د کلی خان يادوو

طوطه کان
17.07.2006

غېرت پښتو به راژوندی کړی سرفروش لیده شی
پښتون چې یو ځای یو ځای گرځی نو پر جوش لیده شی

خلقه زما د پوهې ناپ له پېمانې مۀ گورئ
چې شم په سترگو کښې مد هوشه راته هوش لیده شی

تۀ مې جانان تۀ مې جهان تۀ مې ایمان ئې گرانه
ستانه بغېر کۀ چاته گورم راته دوش لیده شی

سربه مې بره وی خونازبه مې په مینه نۀ کړم
قبس ئې ورک کړ دے منصور هم فراموش لیده شی

پخواچې ذکر به ئې هر وخت د بوستان کولو
ستا خبر لوڅه الیاس نن دومره خاموش لیده شی

سپرمه (PERFUME) آزاد نظم

غريب سره كه په هفته كښې يو ځل
 چرته په خپلو سپينو پاكو جامو
 ځانله د مينې نه خوشبو پورې كړې
 وائې چې زه به هم په لارو كښې نن
 د خپل بدن په بنائستو و عطرو
 د خپل ماحول فضاخوش رنگه كړمه
 وائې چې نن به زه خوشحاله شمه
 زما به خلق تعريفونه او كړې
 چې گوره څومره ښكله بوئې راځي
 نن د فلانكي ماما د ځوې د تن نه
 پخو ده ته څه پته ده
 چې خلق داسې وائې
 غريب سړي ته گوره
 په جامو سپر لگوي

طوطه کان
24-08-2006

نالا: د لومړۍ
8981-70-85

درست جهان درته حېرانه مه جبين ئې
لکه گل لاسو کښې رېږي گل ورين ئې

که په سر سترگو مې کښې ناز دې اخلم
ستا ادا داخيستو ده نازنين ئې

ستا دمخ برابر نه دی دُر گوهر
دُر گوهر مې پکار نه دی مرمړين ئې

زړه مې هسې تاله چرته درکولو
دلنواز ئې دلربا ئې دلنشين ئې

د جلی خفی معنی د الیاس نه زده
د زړه سترگو ته مې برېښي ته مبین ئې

انتظار

د زړه د درد د کمېدو په خاطر
ستاد خائسته بشر لیدو په خاطر
په توره شپه کښې بې اسرې پاتې شوم
د سپین سحر د ځلېدو په خاطر
ارمانی زړه به گورت ته وړمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

ستا په لیدو به چغېدو مې زړگه
په تا پسې به خوریدو مې زړگه
چې ته رانغله په ما گرانه اشنا
لکه ماشوم به ژړېدو مې زړگه

یاد به دې څه وایه ساتمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

لاړه اوډه شوله د خوب غیږه کښې
حماخوانی د لېونتوب غیږه کښې
که وی لوټې شوه خبر د رابه شی
هغه قاتل د سریتوب غیږه کښې

ځکه د زړه وینې ختمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

څه په هجران او څه ديدار کښې تېر شو
څه په ازغو او څه په دار کښې تېر شو

ستباد راتک ستباد ليدو په خاطر
ژوندون مې ټول په انتظار کښې تېر شو

ورځمه کډه درنه وړمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

قطعه

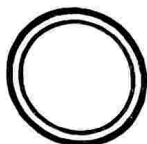
خلق مې خدايه ليونې لېونې بلي
لامې خيرې گرېوان نه دې تر لمنه

په مدار د زندگۍ کښې تلک به زده کړه
که زما د سوچ محور ته شوه دننه

طوطه کان
16.07.2006

شورمې د قلم په ژبه راوړله

تا کله راته پرېښودو تړون مې درنه غوښته وو
د مينې لېونې وومه جنون مې درنه غوښته وو

رېښودې غوڅ غوڅ پرهر پرهر دې راله راکړلو
ارمان د زړه معصوم گرانه زرغون مې درنه غوښته وو

دارته د منصور غوندي ناحقه خټه چرته شوم
بې وسه د ظفر غوندي رنگون مې درنه غوښته وو

دې د پښتونخوا خلقو ملا زماليدر کړلو
قاضی مې درنه نه غوښتو پښتون مې درنه غوښته وو

ساده وومه ناپوهه چې مې تاله زړه درکړه وو
لمبه دې کرمه سيال نه شوم سکون مې درنه غوښته وو

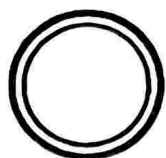
تاله مې د ژوند ښائسته رنگونه راغونډ کړي وو
خان ته دې نږدې نه کرمه يون مې درنه غوښته وو

حالاتو دستم په چهره ټول زخمی زخمی کرمه
مرک مې درنه نه غوښتو ژوندون مې درنه غوښته وو

محمد الياس الياس

طوطه کان
16-07-2006

غوڅ شومه لکېری مې په تن رېباره اوختې
خزان وې ته سپرلې نه وې ازغن رېباره اوختې

اشنېامي په خندا جوړې د بل سره ليدلې وو
خولې مې د تندي نه چې من من رېباره اوختې

ستاپه لمسه تلې وو او ستا په وينا رانغې
ته جوړې د مينې مې دېمن رېباره اوختې

تالکې منصور غوندي دارونه پېژنده چرته
ماغوندي بې وسه وې غمژن رېباره اوختې

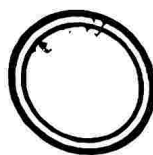
ورشه ميځانې لره رندانوته دا اووايه
سجدوله فرشتې مې په لمن رېباره اوختې

الياس له دې د ښکلو سترگو مست پېغام راوړه د
ځکه مې بهانه جوړې د فن رېباره اوختې

طوطه کان
05-07-2006

شورمي د قلم په ژبه راوړله

خلقو چې به ماته د وصال قصه راواخسته
ما به ورته ستاد شينکي خال قصه راواخسته

روپکښې غورځنګ راغې مستې چپه چپه کړلو
ماچې سمندر ته د هلال قصه راواخسته

زه لکه منصور به ترې خوندونه د ژوند اخلمه
زلفوکه دارونو دې د تپال قصه راواخسته

پخوا پرې خلقو بانګ د کلی نه وئيلو
نن راته پښتون هم د گلال قصه راواخسته

ماترېنه لوگې ستاد رخسار د لمبو اور کړلو
خيال مې لېونې چې د جمال قصه راواخسته

نورې هم ښائسته کړو د اسمان لمنې سرې شولې
تیارو چې کله نمر ته د زوال قصه راواخسته

محمد الياس الياس

اوبنکې ترې په تر تر راروانې شوې غمژنې وې
سترگو ته چې ماد پشکال قصه راواخسته

يه خدايه بادشاه د زمانې ئې په ژړا کړلو
بخت مي سکندر ته د اقبال قصه راواخسته

دواړوچې يو بل ته غلی غلی کاته کړی وو
نن مي زړه ته هاغه د تېر کال قصه راواخسته

خیال ته مي د درست جهان نغمې راټولې شوې وې
پېغلوچې په خپله د خپل شال قصه راواخسته

زکړد الياس ئې د دارونوپه سرکړه ده
عشق مي سرو لمبو ته د کمال قصه راواخسته

لړۍ

د غره لمن کښې سم په شور بلېږي

ورته حېران شوم کور په کور بلېږي

ماوع لوگه دے چرته اور بلېږي

هسې نه ډوب چرته په شرم شمه

لکه د موم په شانې نرم شمه

ماوع ورځم ورته چې گرم شمه

خونه لمبې نه غرغندې وې پکښې

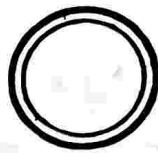
نه د بڅرکوشان درې وې پکښې

اونه څکرو تې ټکې سرې وې پکښې

ماوې دا غرونه ستر شوی دی

يادا خوړونه ستر شوی دی

کنه سيندونه ستر شوی دی

لارې د تلو لورې ژورې وې
يو مې د پښو تنيا کې سترې وې
بل خوا شلېدلې مې چپرې وې

گنې ماوې چې مخکښې څه دي ورځم
پېر دي که لږ خراب او ښه دي ورځم
کاره دي نېغ او که اوږده دي ورځم

خو چې نژدې شوم ورته خړې وې
تیار لوگه ووسم لوخړې وې
په چاپېرچل ماحول کښې لري وې

طوطه کان
23-05-2005

دروېشى

سوال منت زارى كول دروېشى نه ده
د چادرته او درېدل دروېشى نه ده

زړه له بڼايي عاجزى كه بڼه خصلت ده
سر هر خائ كېنې ټيټول دروېشى نه ده

كه د نفس د ارمانونو قاتل نه شوې
هسې خان خاورې كول دروېشى نه ده

كه مقصد دى تش شهرت وي درېغه درېغه
خان په شتو و كېنې وركول دروېشى نه ده

قطعه

څنگه چې شور غره کښې نخترې کوی
داسې جانان خوږې خبرې کوی

چرتې چې ستاد قدم خاپ تلې دې
هله کښې نن سپرلې اخترې کوی

قطعه

نه غواړو گلاب ځوانۍ نه رنگ د زمانې غواړو
مونږه تربنه چنگ رباب ساقی او میخانې غواړو

عقل تربنه نه غواړو د بخت د غوښتو وړی یو
ژوند د بې غمۍ ځانله او مرک ترې لېونې غواړو

کراچی
19-08-2001فرض که
(آزاد نظم)

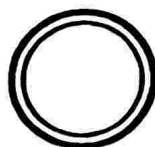
فرض که تۀ مې چرته ياده شولې
 فرض که زړه مې ستا کتو ته اوشی
 زۀ به دخيال دُنیا ته منډه کړمه
 هلته به ستا د ياد بنگلې وی چرته
 زۀ به د مات زړگی د پاره ځانله
 هلته د خيال په پښو کښې پرېوځمه
 بيا به ترې لږ په موسېدلی شونډو
 په تراړو تراړو تېکېدلی شونډو
 ستا د دیدار يو څو لحظې او غواړم
 هلته که خيال مې چرته هاڼ اوکړه نو!
 زۀ به مُسکې مُسکې په مينه مينه
 ستا د هر ياد سره اوږه په اوږه
 د يو ځای تلو خوندونه واخلمه خو
 فرض که تۀ مې چرته ياده شولې
 فرض که زړه مې ستا کتو ته اوشی

طوطه کان

11-05-2005

رنگين سپرله مي كړه نشه د مست ماښام په رنگي
سترگي راواړوه كاسي پكې د جام په رنگي

ظاهر مي مۀ كوره كۀ تريخ ازغۀ ازغۀ لېده شم
پك د خورويمه دننه د بادام په رنگي

لېوني مينې راپغاړه ملنكي كړه راته
لنډ شو منزل راته ملگرو د يوگام په رنگي

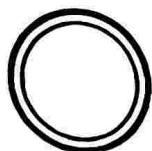
تر خوبه بېل يو توبله داسې بېل په وطن
راځي چې يوشو سره خپلو كښې د قام په رنگي

مخامخ هسي هم كتله ستا ښائست ته نه شي
په الياس بيا چرته حضور شه د الهام په رنگي

طوطه کان

03-05-2005

لږ ځانته رانزده مي کړه ارمان مي کړه چي ځم
راغله دي يم بيادرتنه جانان مي کړه چي ځم

د مينې الله هوراته په مينه مينه وايه ته
ماشوم مي واخله غېږه کښې خپل ځان مي کړه چي ځم

څنگه ته چي آيئنه کښې په کتو ځان ته حېران شوه
هم داسې د بيا بيا خيشت ته حېران مي کړه چي ځم

ما ژوند کښې تش د مينې روزگار کړه د جانانه
گل مي کړه سپرله مي کړه بوستان مي کړه چي ځم

الياس پرې ښه پوهيږي څاريدنه د مينې څنگه وي
سپيلنه مي کړه لوگي ځان ته قربان مي کړه چي ځم

PMA کراچی
28-01-2001

شورمې د قلم په ژبه راوړله

غریبه طبقه

د ستیری ژوند په لوڼې سفر اوډه دی
د خان په مرسته درپه در اوډه دی

خدایه د کوم قانون د لاندې زما
نن د وطن بچی نهر اوډه دی

د هر په اوړی د غرمو په شگو
د سوری لاندې زوړور اوډه دی

یه خوار قسمتو خوشحالی جوړی کړئ
ظلم ورکیری ستمگر اوډه دی

د وطن پېغلو هله شور جوړ کړئ
ستیری نغمې مو په ګودر اوډه دی

ماته پردې محل اونه ستاڼې
لامې زخمونه د خيگر اوډه دی

محمد الیاس الیاس

نن سبا

چامې گريوان او شلوو
چاراله تن او خوړو

لبونې کېږمه خم
غم مې بدن او خوړو

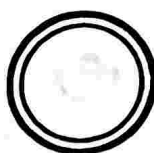
هله توبي او باسئې
مړې کفن او خوړو

په يخنۍ کار نه لری
خلق فېشن او خوړو

طوطه کان
14-06-2006

د شوگيرو عادت ئې چرته د نظر خوبوى
د غزل تارکۀ مې چېرم راله پرهر خوبوى
خواږۀ گفتارته ئې مرغى دى په چرچقو سحر
د زلفو سپورۀ ئې ماښام کښې زيرۀ نمر خوبوى
الله دى خبر کړى پښتنې منگۀ په سر ايښۀ دى
بيا په سندرو زما هاغه شاړگودر خوبوى
ستاد کاواکه لېونو سترگونه څار شم گلي
چې په کتو مې سترۀ ژوند نوۀ سحر خوبوى
هسې دې زخې په وجود جانانه خوښې نۀ دى
د جبين خال دى په آسمان پورته قمر خوبوى
يو مې بېگا ستاد راتگ لارې کوڅې څارلې
بل مې سرې چغې د پښتو درمانه سر خوبوى
يا څوک پښتون چرته د غره لمن کښې تا يادوى
يا د پښتو خبرې کېږي چې خبر خوبوى
ساقى قسم کۀ ستاد جام مستى سرور راکوى
الياس خورې خورې خبرې د دلبر خوبوى

محمد الياس الياس

حرص

زما کور کښې ولې نشته ستا په کور کښې خړپړه ده
بس په ده وره خبره جنګ کښې نخښته هر سره ده

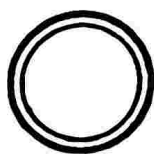
څوک د پلار په مرګی خاندی څوک د ورور وینی څټی
عجیبه دنیا ده ربه عجیبه اړه گهره ده

مومن ته

که نازونه د بې نیازه جانان یوسه
ډک د نور په رنایۍ به دې عقبی شی

که د ځان د معرفت طلب دې اوکړو
معرفت به دې نصیب د لوئے الله شی

رنگ مي د ارمان غېږي له راوله

غله مي حېران غېږي له راوله

ژوند مي په يادونو كښي تېر كړه ده

مرگ مي د جانان غېږي له راوله

مينه خپلېدل كه په يئلاتو وي

گټه د تاوان غېږي له راوله

نور د سپرلي ناکړ دي نه شم کته

حسن د خزان غېږي له راوله

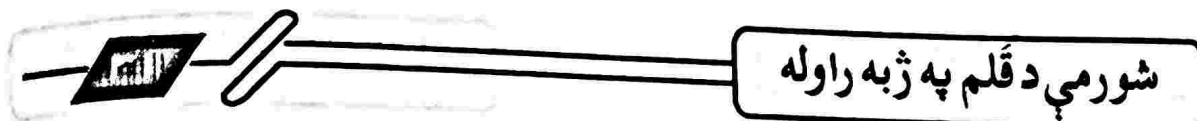
دم مي په پښو كښي نور د تلو نشته

ستره د كاروان غېږي له راوله

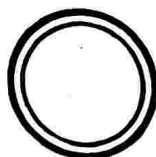
تندې په زمكه لږوه الياسه

خان ته دي آسمان غېږي له راوله

20-12-2000

يو ځلي نه ده په بيا بيا مې وژنی

قاتلي سترگې د اشنا مې وژنی

د تختېدو لارې مې بندي شولې

خدایه د خپلو په رضا مې وژنی

خواره زلفان د یار بنائسته انګې

کله هغه او کله د مې وژنی

ماوې چې دلته به ساه واخلمه خو

دا ستا یادونه پکښې لاسې وژنی

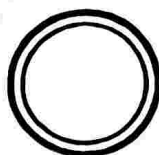
نن د الیاسه ئې سترگې واړولې

ملګرو داخل په ریښتیا مې وژنی

بحيره عرب

08-12-2006

خوبونه يوسى خان سره د چالېونى سترگې دى
داستالېونى سترگې اشنا ستالېونى سترگې دى

تياري پري راخوري دى په سپوږمۍ كښې رڼا نشته
خودلې ورته تا جوړې نن بيا لېونى سترگې دى

داما چې كله كله غلى غلى په خندا كړى
كمال د هيچانه دى د اشنا لېونى سترگې دى

ساقى پيالى دې لركړه هاغه كيف سرور ئې نشته
خيال كښې مې پرته د دلربا لېونى سترگې دى

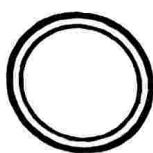
پخپله ورته اوگوره كه تاته اشنا نه گورى
الياسته پښتنې دې بې پروا لېونى سترگې دى

شورمي د قلم په ژبه راوړه

طوطه کان
27-10-2004

په شېبو ترې نه د اوبښکو باران درومي

بي ديدنه چې راځي سترگې محرومي

د پښتون په جامه توريم لگېدلې

پښتنې سترگې مې هيرې کړې معصومي

بي نوا ترې جوړې بيا وو نن راغلي

تر اسمانه مې سلگي تللي مغمومي

ستا نظر به ستا بنائست ته رابللي

نغمې چرته وي زما دومره محکومي

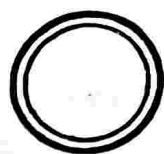
خه خوشته پکښې ملگرو چې لگيا ده

د الياس خبرې نه دي بي مفهومي

محمد الياس الياس

جبرالتور
22-02-2007

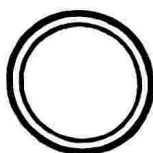

ما ورپسې کړه خدایه سمه او دا غر صدقه
اشناتر اوسه رانه غواړی مرور صدقه
تاد دنیا د پاره پرېښه بې آسري وومه زه
ما خو دنیا وه گرځولي ستاد سر صدقه
ستاد دیدن تگه به نور د تانه څه او غواړی
بس په کچکول کښې ورکوه دې د نظر صدقه
ستاد جبین د خال خندامې تته نه شوه لیدې
ماد سپوږمۍ په نامه ورکړله د نمر صدقه
اول دې ورکړم د دنیا د تریخ دستور په گوتو
اوس رانه غواړې مې گریوان په اوښکو تر صدقه
ما هم د مینې په نوم ځان د اور لمبو ته نیوو
تاوه خلیل شاه او بُتان کړه د آذر صدقه
ورځه تند یار ته په زمکه په بیا بیا لگوه
الیاس ته که چرته ئې نن اومنی د در صدقه

قيوم منزل پيښور
24-10-1998

د دار په سر چغې وهم لېونې

پرېږدئ چې مړ شمه بې غم لېونې

راشه پوښتنه مې د حال اوکړه

گنې واللّه درپسې مرم لېونې

د يار په مينه کښې واپس روغ شو

خلقو نارې کړلې چې کم لېونې

خدایه ما هسې لېونتوب خوښووو

تارانې جوړ کړلو سم دم لېونې

ستاد اُلفت ستاد مُسکاد وجې

الياس يادېږم چم په چم لېونې

طوطه کان
05-12-1998

کاش

يوه ورځ مور راته د عا کوله
وئيل ئې خدائے دې کره کامياب بچيه
چه د غريب د حق پوښتنه اوکړه
خدائے دې نواب کره د نواب بچيه

يوه ورځ مور راته د عا کوله
وئيل ئې نصيب دې شه ثواب بچيه
چه د باطل تورې تيارې لري کړه
خدائے دې رنجا کره د افتاب بچيه

يوه ورځ مور راته د عا کوله
خدائے دې خوانی کره د درياب بچيه
چې خونه ورانه کړه اغيارولره
مسته چپه شې د سېلاب بچيه

بچي ته د مور د عا قبلېږي پېره
کاش! چې ما هم په دے يقين کړه وه
خوزه وړوکے ووم زه نه پوهېدم
چې مې په دے باندي آمين کړه وه

PMA کراچی

د شالدا په نوم خط

أمدلرم بڼه به ئې په خوند تېروي
 له ما په شاني به تۀ ژوند تېروي
 د خوږ وطن د ننگ ناموس د پاره
 د زهرو گوټ به لکه قند تېروي

ځنگه چې سيند د کلی ستا په خوا کېښي
 چې چې چې شې غور ځنگونه وهی
 داسې زما خوا کېښي په پېره مستی
 د سمندر چې تپو پونه وهی

د انور حالات کۀ اورېدل مې غواړي
 د زړۀ زخمونه کۀ گڼل مې غواړي
 د خدائۀ نه چې غواړي پکښي ما يا دوه
 کۀ په سيالۍ سره لېدل مې غواړي

چې هر ماشام پکښې جنت جوړېږي

هاغه دکلی لاله زار څنگه ده

چې پرې د چم کوڅې رنگینې ښکاري

هاغه معاذ عادل مدرار څنگه ده

څه نوی تازه درته وئیلې مې وه

بس نور څه نشته چې لیکلې مې وه

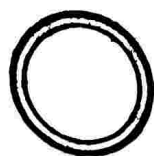
قلم بندومه اجازت راکړه

نشته الفاظ چې ته ستايلې مې وه

اصف آباد - کراچی
12-05-2001

شورمي د قلم په ژبه راوړه

درد ښي راله راكړلو قرار ښي رانه واخستو
مينه مې ظالمه وه دلدار ښي رانه واخستو

جام كښي د ساقۍ راته مستي حېرانه پاتې شوه
سترگې دې چلبازې وې خمار ښي رانه واخستو

نور دغه ظالم خزان زما د ژوند نه څه غواړي
حسن ښي تاله كړلو بهار ښي رانه واخستو

دالا د قاتل اشنا نرمۍ وه پوهه نه يم
صليب ته ښي نژدې كړمه نو دار ښي رانه واخستو

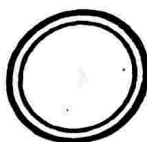
لاره د پښتو د ادب ناوې كونده پاتې شوه
خدايه د الياس شان قلمكار ښي رانه واخستو

محمد الياس الياس

طوطه کان

16-12-2000

په موسېدو شي سپين سحر جوړوي
 لېمه د يار سپرلي اکثر جوړوي
 د خيال خبرې مې زړه چرته مني
 ستا په کوڅه کېږي راله شر جوړوي
 د اسرافيل شپيلۍ به وينې مې نه کړي
 د بنگرو شرنگ به دې محشر جوړوي
 ستا د نظر قاتلان نه پوهېږي
 ماته سپرلي د دار په سر جوړوي
 ته دې د خپشت د زوره څه خبرې
 په زړه مې کړېږي ستا نظر جوړوي
 د هېرېدو طاقت دې نه لرمه
 ستا جدائی مې په زړه غر جوړوي
 الياسته زړه له دلاسي دې ورکړه
 مېنه به داخل ستانه نر جوړوي

طوطه کان
02-07-2000

سوچ

نه په آسمان چرته پر قاښکارېده
نه د ورېځو پرې غوغا ښکارېده
د اوبو څاڅکې اوبه خور له نه وو
چې په پټو زمونږ د کړوخت شو
د چمن بوټي په ريگونو خړ وو
فطرت ته ستا په ستمونو خړ وو
قطرې قطرې شبنم پرې نه ښکاريږي
سپرليک بيا د ستمگروخت شو
وعدۀ ئې ماته کړه په غلا لاره
زما د مرستې نه په شا لاره
خپلو همزولو راته لار اونيوه
چې د دښمن سره مې کله د ډغر وخت شو
د کوڅې سپوږمۍ په دې غوپا کوله
مڼ زړگۍ به مې درزا کوله
د چم وړو به دې په کانو ويشتم
چې په کوڅه دې د گزر وخت شو

څه پښه نيولې ده حيرانه ښکاري
 اوس په خلوص خپله ستومانه ښکاري
 اقرار د مينې ئې نن داسې اوکړو
 سائيکل دې پرېږده د موټر وخت شو
 درېسې کړل مې ټول قضا مونځونه
 هم مې برباد کړه خپل اشنا وختونه
 ته په بلې باندې را اونه ختې
 بيا مې نن تېر د مازيگر وخت شو
 بچي بچي له مې خپلې اخلم
 د وطن پېغلوله والې اخلم
 چې د خوارانو زړونه اوخاندووم
 روژه تېرېږي د اختر وخت شو
 داستا په شاني خو بې پته نه يم
 وهل به خورم په سوک اولته نه يم
 زه به دې مرسته ښه په جار کومه
 چرته که ستا گل د شر وخت شو

لاخو وختی د خپل سوچونه کوه
 مونځ له به روسته ځه خوبونه کوه
 د عزازیل په جال کېږي اونختمه
 د بانگ نه پس چې د سحر وخت شو
 د ژوندون تموله اثاثه دې واخله
 واخله مونی او خلاصه دې واخله
 شېخه دروغ درته وئیلې نه شم
 زه درنه ځمه د دلبر وخت شو
 بڼه سم سره وه ته د کار لالیه
 عشق درنه جوړ کړلو بېکار لالیه
 د اشنا مېنې ورته پرې نه ښوده
 ستا چې د زدکړې او هنر وخت شو
 د خپل اولس پکښې دردونه لیکه
 خوږې نغمې خواږه فکرونه لیکه
 الیاس ته پاڅه دُنیا اولرزوه
 ستاد شعرونه د اثر وخت شو

طوطه کان
03-07-2000

سپرله

چې د ماحول زړه زړه ورپکښې
سم د سپوږمۍ شان پر قېدلی نه وی
چې د پنجر و بندۍ مرغۍ ورپکښې
سم په چرچقو چغېدلی نه وی

چې مړ احساس پکښې ژوند غوندې شی
چې ټول ماحول نغمې نغمې غوندې شی
زه به ښېگړه ور له هله منم
چې مې وړوکي خیال زلمه غوندې شی

بس خو چې مېنه په هر لور خوره شی
خبر که زخمونه مې لږ زور واخلي
ستاد ښائست غوټی چې گل نه کړی
دغه سپرله دې ربه اور واخلي

شورمې د قلم په ژبه راوړله

اصف آباد - کراچی

04-06-2001

چی تا ته نه شی کترے

د خپل ارمان په تکل

د سپین سحر په تلاش

سم د ماسنامه سره

د چاد کور په تاخ کښې

وره دیوه بله شی

یا په سرو ایرو کښې

د سرو لمبو په خاطر

چرته بخره تود شی

یاد ساقی په جام کښې

د چاد مستو شونډو

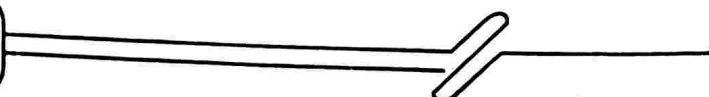
خواره خوندونه لارشی

یاد زاهد په ژبه

محمد الیاس الیاس

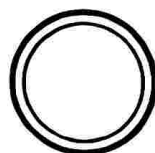
چرته د هوش نه مخکېني
د جانان نوم راشي
ياد رباب په تار کېني
چرته د ماتو زړونو
خوږې نغمې جوړې شي
د غسې زه هم گلې
ستاد بنائست په باغ کېني
حائله گلونه گورم
ستاد رخسار په رنګې
د شرمه پک گلونه
دومره نازک گلونه
چې تاته نه شي کتې
چې تاته نه شي کتې

طوطه کان

06-07-2006

ژوند کښې حقيقت غواړه د خيال قصوته مه گوره
 رنگ لته نور او د جمال قصوته مه گوره
 ستوری به پر قېبرې خو دا بل رنگه رڼا کوی
 تور د خوپه سپين جبين د خال قصوته مه گوره
 داسې راته ښکاري چې سپوږمۍ وربخو پته کړه
 پروت وی په نازک بدن د شال قصوته مه گوره
 خنده پکښې خبر دې که ئې لږ ساعت له دارشی تار
 زلفې درنه تاو شولې د تال قصوته مه گوره
 الياسه په ديوال لکه د نوې مياشت رااوخته
 ورکېږي لږ ساعت له د هلال قصوته مه گوره

يو شعر

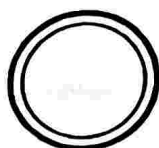
لکه موم د اور لمبو ته ويلی نه شوم
 زما عشق وو ستاد حسن کمال نه وو

طوطه کان

18-05-2005

شورمې د قلم په ژبه راوړله

غر ېو ووم نېولې په سلگو کښې شومه
 درنه راستون چې په راتلو کښې شومه
 څنګ چې سبا نمر په ختو لېده شي
 داسې به تاته په کتو کښې شومه
 زولنې نشته خو زندان غونډې د
 بندې د زلفو په تيارو کښې شومه
 هستې ته هر ځای به مستې ګلېده
 ورک چې ساقې به په کاسو کښې شومه
 فنا په تا پسې د درست جهان نه
 لکه شبنم د نمر ختو کښې شومه
 مرک ګنې تل زما په څنګ کښې به وو
 بڼه ده چې خدایه په توبو کښې شومه
 چرته چې شور به ستا بنگړو جوړ وو
 الیاس رالوئ هاعه نغو کښې شومه

محمد الیاس الیاس

بحيره عرب
13.03.2002

مُسکا

يوه لحظه خالق ه

ماته د مرګ نه محکمني

د يار مُسکا نصيب کړه

هغه خندا نصيب کړه

چې ستا سیرلې هم ورته

ګوته په خُله پاتې شې

چې د ساز ټکي نغمې

ورته اوډه پاتې شې

چې حسرتونه ورته

لمبه لمبه پاتې شې

چې نظرونه ورته
په نماشه پاتې شي

چې سره ځامونه ورته
نشه نشه پاتې شي

بس چې تصوير ئې شکلې
زما په زړه پاتې شي

نويوه لحظه خالق
ماته د مرک به مخکېني

سکلي حندا بصيب کړه
ديار مسکا بصيب کړه

طوطه کان
03-02-2000

شک (آزاد نظم)

ريځې ريځې ئې لوپټه په سر وه
په تن جوړه ئې وه خیرنه غونډې

پونډې ئې چاؤدې وې پيزار ئې نه وو
وړې چاچۍ ئې راته اونیولې

نن ئې زمانه هم په پک بازار کښې
په یره یره باندې سوال اوکړو

ما ورله هم د حیب نه دوه آنې
سه په اخلاص اوښه په مینه ورکړې

زما پرې شک د بې وسۍ راغې
ماوې د دې به چرته پلار نه وی

هائيكو

ستا د نظر خورو نغمو ته تاوېدمه داسې

څنګ چې چاپېره د يوې نقطې نه

د پنسل څوکه په پرکار تاوېږي

هائيكو

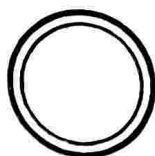
مينه مې کړې ده کوووم به ئې تل

بس که په دې وره گناه مې وژنې

راځه چې لاړ شو د مقتل په لوري

طوطه کان
20-12-1999

عشق ې د رنگونو د ابشار مخه نيوې نه شي
مېنه لېوڼۍ مې د حمار مخه نيوې نه شي

دومره د تاو پک د چپې نظر سيزی
اوبښکې ې د سترگو د رخسار مخه نيوې نه شي

دومره د وطن د پېغلو گوټې مې نازکه دی
گل لره ورځې خو بس د خار مخه نيوې نه شي

مونږ سره د کلی ماشومان په ډله شوي دی
داخلي مو واورئ د چاپلار مخه نيوې نه شي

زه گورۍ خپل حق د فرعونانو نه غوښتې شمه
منصور غوندي بې وسه به د دار مخه نيوې نه شي

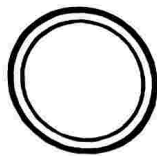
اوگورئ دا خړې خړې خاورې هم شنې شويدي
دا حل خزانونه د بهار مخه نيوې نه شي

حکه خود حُسن رنگینې، ټولې صحرا کښې دې
 پېغلې د وطن مې د بازار مخه نیوې نه شي
 ستاد محبت قېدې بس ستاد خوشحالو په نوم
 ستار اتلوته څنگه به د لار مخه نیوې نه شي
 ددې د سحر نه انتظار کښې دې ولاړمه
 چا و چې الیاس د بکلی یار مخه نیوې نه شي

لویه خدایه

بیامي سترگې د جانان شوې قدم پوسه
 بکله خائې د پورته نه شې پکښې اوسه
 په عمل خولا حاصله ستارضاوه
 بس رحمت ته دې پراته وو بې تپوسه

درېسې مې ګله چا ن دالر او بر ګړه
 هسې زيات مې خپل غمونه د ځيگر ګړه
 د رُخسار لمبې دې بلې ساته ګلې
 ماشامونه د ژوندون زما سحر ګړه
 بدې سترګې د رقيب ګه درته ګوري
 نظرمات له دې ګلونه تاو د سر ګړه
 سپوږمۍ هر وخت په ورېځو پټه نه وي
 تورو زلفونه دې سپين مخ رابهر ګړه
 هاغه يار باندي به ولې نه نازيږم
 وئيل ټي مورې لېونۍ لره مې ور ګړه
 ښکله يار مې په بلۍ باندي ولاړ دے
 خدايه ژوند راله د مينې ماريگر ګړه
 ساه مې تا پسې د تنه جدا کيږي
 لږ په مينه راته ښکليه نظر ګړه
 چي الياس سره د مېنې نيت دې نه وو
 عالمونه دې په څه پسې خبر ګړه

طوطه کان
10-07-1998

ستا په راتګ

زما د نیمګړې ارمانونو قاتل
ستا ګل ورینه خندا جوړه شی

ستاد قاتل نظر به څه وائمه
زما معصوم احساس ئې اووژلو

زما د ستړۍ ژوندون ستړۍ نغمې
زما په خیال کېنې لا تر اوسه ګرځي

ستا په راتګ ترې ترانې جوړې شی
ګله راپېښه کوه ګله ګله

پيښور

14-05-1998

اراده

وېم چې د رنګ نه ډک کړم
ځانله د ژوند خوبونه

بيا پکښې ډوب کړمه ټول
د کائنات فکرونه

او مرګ ته او وائم چې رانه شي
د خدائې د پاره په دې لوري ګورۍ

خيال کوه مينه مې رسوانه کړۍ
رقيب مې هر وخت راته ګوري ګورۍ

طوطه کان
08-07-1998

د محبت نه مخکېنې

د محبت نه مخکېنې

زما زلمې احساس اوډه غوندې وو
د خپلواکۍ نغمې ئې نه وئيلې
زه د دردونو نه خبر نه ووم
ما د غمونو د نياڅه پېژنده

د محبت نه مخکېنې

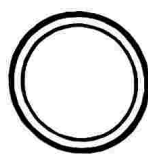
ما ستا بڼا سته بڼکې تصوير جانانه
په تصور کېنې جوړولې نه شو
ما د جفا دستور ليدلې نه وو
زه د نفرت په قانون څه پوهېدم
د ژوند خواږه تراخه مې نه پېژنده

د محبت نه مخکېنې

زما زلمې احساس اوډه غوندې وو

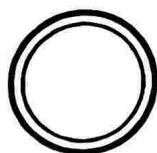
طوطه کان
05-12-1998

گُل پكښې نشته د ازغو پكه ده
 ماضی مې ټوله د سلگو پكه ده
 زما په زړه كښې د ژوندون فلسفه
 د خوبې رحمه تلوسو پكه ده
 غېر به همېش دلته ټيټ سترگې گرځي
 زما دره د شاه زلمو پكه ده
 گیدر څنگه دې راته مه ځلوه
 خیالی دنیامې د زمرو پكه ده
 د تخیل پرواز دې ښكته نه كړي
 كعبه د لوړو منارو پكه ده
 د ملاكنو غرونه نغمې نه وائی
 شاعری څنگ مې د مصرو پكه ده
 د گُل په ځای مې نن په كاینو اولی
 د یار كوڅه د لېونو پكه ده
 الیاسه مه ټي چپړه برخپړه نه شی
 هره سلگۍ دې د نغمو پكه ده

طوطه کان
11-01-1999

فراق نژدې شولو ژرېر مه ځم
سم په سلگو ترې روانېر مه ځم

د تهمتو نو پيټې نه شمه وړې
د يار کوڅه کښې نه اودرېر مه ځم

جرگې ترې ټولې بې نوا راغلي
نن ورته پښو باندي غوړېر مه ځم

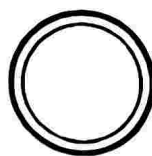
د ژوند تيارو کښې د منزل په لټون
د لېونو په رنگ خنډېر مه ځم

الياس دې د مخ رنځ ته هر ماښام
لکه پټنگ غوندي سوزېر مه ځم

طوطه کان
11-01-1999

څنگه به ځم چې ښکې گلې شوې د منزل په لټون
راته هموارې هم نالې شوې د منزل په لټون

د زړه د کومې په اخلاص به دې رابللمه خوا!
بس که راپيښې خوشحالي شوې د منزل په لټون

په نظر نه راځي په غټو غټو گورم ورته
د پښو تناکې مې پولي شوې د منزل په لټون

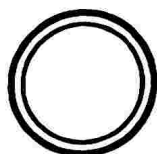
سپرلی ئې په معصومو انگوکښې خندا راوړه
سم په خندا ورته کلې شوې د منزل په لټون

د انتظار لارې ته گوري د حسرت په نظر
پېغلې راپوته په بلې شوې د منزل په لټون

چرته الياس پکښې هېر نه کړې وعده ماتې نه شه
که دې نصيب ياره سيالې شوې د منزل په لټون

طوطه کان
15-06-1999

ژوند په وږمو اوده شو ساز په نغمو اوده شو
ته چې مې خيال ته راغلې درد په سلگو اوده شو

ماشوم زړگې مې گله ستاد خندا په ارمان
ستاد مسکا په ارمان ستا په قصو اوده شو

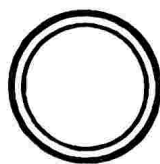
ستاد راتک په طمع ستاد لیدو په ارمان
نن ټوله شپه مې زړگې په دلاسو اوده شو

ستاد فراق د لاسه ستادا الیاس لېونه
ستاد سیالی د پاره نن په لمبو اوده شو

طوطه کان
28-12-1999

از غن ماحول چې مې بهار شی هله
د زړه زخمونه به قرار شی هله

د منصور یاد به پرې تازه کړمه زه
بس چې ستا زلفې زما دار شی هله

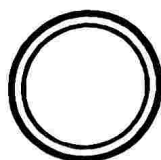
خپل کار ته هر یو سره کار وائی
کار چې پردې شی نو بیگار شی هله

لار د منزل دومره اوږده خونه ده
سره چې اودریږی ایسار شی هله

د زړه درزا مې لږ سپوا غوندې شی
آشنا په سترگو کښې چې قار شی هله

بیا که یاس ته لېونه وائی خبر
خبری گریوان چې ئې تار تار شی هله

پاتې نن په سرو سترگو بېلتون شولو
تلو کښې چې ښائسته جانان راستون شولو

عرش کښې پسې چغې فرشتو کرلې
بیا مې د چایاد زړه کښې زرغون شولو

فکر به مې څنگه غزونې کړی
ستا چې سبانه مابنم پروون شولو

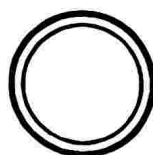
تاته تصور کښې په سجدو شومه
خیال مې د دُنیا خیال کښې مجنون شولو

نه منې چې څه درته الیاس وائی
دالا څنگه ستا د خیال سمون شولو

کیماری کراچی

14-10-2002

د رنگ تصویر لټومه ځم د خوند نقشه جوړومه
د خېشت په مصور به مې د ژوند نقشه جوړومه

بې خياله فکر وړې شهزاده به پکښې گرځم
په چغود پرهر به مې د قند نقشه جوړومه

ستا به د خوړې مینې داستان ورته راواخلمه
بيا به په ټوټې زړه د پېوند نقشه جوړومه

راز دې د پردې راته افشاں کړه چې لږ پوهه شم
يا عقل لیونی ته به د بند نقشه جوړومه

ستا خواله به د خیال په مست ټالونو کښې درځم
الیاس به پکښې ځانله د مېوند نقشه جوړومه

طوطه کان
10-11-2004

په ړندو کښې کون باچاوی

چی الف او ب مې زده کړه
ماوې لارمه هوسنیار شوم
اوس به خلق راوړی خپلې
فیصلې د ژوندون ماله
زه به بر سرته په کت کښې
دروند قاضی د کلی ناست یم
لاس په نام به واړه خلق
راته وائی آوجی ښه جی
بالکل ټهیک ده ته صحیح وې
خو څوک نشته چې نن ما ته
حقیقت ښکاره زما کړی
زه ناپوهه ووم جاهل ووم
زما دوه مسئلې زده و
خو ریښتیا خبره داده
چی ړندو کښې کون باچاوی

شورمي د قلم په ژبه راوړه

طوطه کان
04-11-2004

شاعر

اول لټون د خو لفظونو کووم
بيا ئې جوړښت په رديفونو کووم

د خيال خبرې پکښې اوستاېمه
يا پکښې ذکر د وختونو کووم

خه چې ليدله به مې
هاغه ليکله به مې

دنيا ته حال د زړگي
په جار وئيله به مې

خو چاپېرچل مې راته
نامه د ېم راکړه

د شعور قدر نشته
ماتوم قلم راکړه

محمد الياس الياس

قطعه

خبره چې په تلو کښې دې نن ستغه غوندې کړه
 زما دې خوږ زړگي درپسې چغه غوندې کړه
 قصه هاغه د خېشت به يوځل بيا شروع کووم
 جانان چې په چل ول کښې آغه دغه غوندې کړه

قطعه

په ځان کښې نه ځائيری سيال لیده شی
 ستا په کتومي زړه خوشحال لیده شی
 کومي چې ستا په څنگ کښې نه تېريری
 هاغه لحظه راته سم کال لیده شی

قطعه

سپوږمۍ وه رانه هېره د هلال په تماشه ووم
 ستاد زلفو په تيارو کښې ستاد خال په تماشه ووم
 يو لحظه کښې ئې جوړ کړه وو محل ماله د مينې
 خيال زما په تماشه وو زه د خيال په تماشه ووم

طوطه کان
01-06-1998

ایتمی دهماکے

اول به هر خائي کښې ناکام يادېدو
هم خطاکار او هم بدنام يادېدو

د فيرنګيانو غلامان وو خدائيگو
تش به آزاد مونږه په نام يادېدو

د بي وښي په زولنو کښې بندوو
تل بي گناه به گام په گام يادېدو

هغوئي په خپله وو بي وښي ربه
چرته چې مونږ په احترام ياديږو

خونور په سترگو کښې مي نم خدايه
ليدلي نه شولو د غم خدايه

چې د غوري نه پس شاهين والوتو
جوړ په اغيارو شو ماتم خدايه

نن د وطن هريو زلمه مي ویش دے
اوس ترې ورځمه ويني ځمک خدایه

چې زړه د غېرو په یوتق اوچوی
ورته دزومه ایتم بم خدایه

اوس د نړۍ ټول کافران ژړېږي
هم د هندو قوم مشران ژړېږي

بچه بچه د غېرو غېرو ربه
په آزادي د پاکستان ژړېږي

وائی آزاد شوه مسلمان ملکونه
امریکه روس او هم جاپان ژړېږي

د پاکستان په دهماکو ملگرو
د کلننن سره عنان ژړېږي

طوطه کان

28-12-1998

بنگړی واله

په مکر نه پوهېدله کليواله پښتنه وه
 چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
 په تورو سپینو سرو کرو ډکې کره
 پېغلو ترې لیچې په بنگړو ډکې کره
 روانه په خرڅون خپلې سوداله پښتنه وه
 چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
 آواز ئې کوو واخلى بنگړی دی
 درکووم اودریرئ سړی دی
 داڅومره حیانه مزوب حاله پښتنه وه
 چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
 چى وړه زړگه پکښې له تانه
 یاسه زار ئې د خندانه
 واپس روانه کلی ته خوشحاله پښتنه وه
 چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه

بحرالکاهل
22-09-2007

لويه خدايه!

چې بلې کړم د فکر او شعور لمبې
شور مي د قلم په ژبه راوله
مخ کۀ رانه بېرته جانان واپړو
هله مي ماتم په ژبه راوله
نۀ بنائي لمدۀ په مړ پليتو دا
تندي له زم زم په ژبه راوله
راحت بغېر د سختو چاليدلې د
صبر زما زغم په ژبه راوله
خپله فيصله مي په تا پرېښې ده
دُعامي د کرم په ژبه راوله
راز کۀ د حکمت پکښې لېده غواړې
گفتار الياس ته کم په ژبه راوله

محمد الياس الياس

طوطه کان
16-07-2006

د مور په نوم

خدایه د هر غمه ئې هر خائے کښې آزاده ساتې
د محبت وړه دُنیا مې پرې آباده ساتې

که د سپرلې د خوشحالو نسیم پرې لگی خبر ده
ته ئې د سپېره سپېره خزان د سپېره باده ساتې

چې په ژوندون واړه رنگونه ستا د در اووینی
په خپل رحمت کښې ئې هر وختی خدایه یاده ساتې

مور هُم ایمان ده هُم جهان او هُم جنت ده زما
خدایه همیش ئې په دُنیا کښې ژوندئې ښاده ساتې

گونجې پرې رانه ولې خدایه که هر څو غصه وی
ورته تنده د الیاس هر وختې کشاده ساتې

سکون

د سکون چغې د عشق سلگو کښې پټې
د دُنیا پسې په منډه نه موندۍ شې

دا ستا نونه به د عشق بېرته تازه شې
د الیاس غوندې که هر سره بنده شې

قطعه

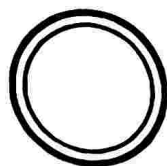
عشق کښې اور لمبې غواړی کمال ته رسېده
خوب غوندې لیدل وو ستا جمال ته رسېده

دغه مرحله د دیدن بل رنگه هیبت لری
ستورو ته اسان وو خوستا خال ته رسېده

طوطه کان

11-07-2006

که په گل د نزاکت عکسونه ښکاری
ستا په مخ هم د قدرت عکسونه ښکاری

زړه مې گوره تماشه که د سیرت کره
آئینې کښې د صورت عکسونه ښکاری

تاکه نه هم رابللم خوزه راغلم
په نظر کښې دې د ست عکسونه ښکاری

د غصې نه ئې رخصار د اور لمبې شوې
په رښتیا جوړ د قیامت عکسونه ښکاری

پوره نه شوه ستاد سترگو بادشاهی وه
ارمانی مې د حسرت عکسونه ښکاری

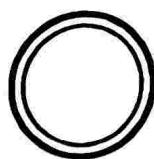
لوئې آسمان بغیر د ستونو نه ولاړ د
ناپوهانو ته دولت عکسونه ښکاری

مصور چرته د روح کرښه رابڼکې شی
دا الیاس ته حقیقت عکسونه ښکاری

طوطه کان
05-07-2006

گوته په خوله يمه حېران شپه ده
تېريږي چرته د هجران شپه ده
تک ترمنزله د جانان ووزما
خدایه په لاره د کاروان شپه ده
د غره په سر کښې د تنور لمبې وې
خلق و یله د شعبان شپه ده
په نیمه لار کښې جانان پریښودمه
لوټ شومه خدایه د تاوان شپه ده
خلقه زه خپل جنت ته اور سیدم
نن مې په کلی د جانان شپه ده
د ونو شنې پانې وچېږي خدایه
داسې ښکاریږي د خزان شپه ده
الیاسه د مینې بوراگان دې څه شو
د گلو باغ کښې د ربان شپه ده

PPS پيښور
1997

سترگي

چې مې وژنی دا خوږيز سترگې د چادی
دا ښائسته لکه گل رېز سترگې د چادی

چې رساد زړه په سر زما ښخېږی
دا ناترسه لکه نېز سترگې د چادی

د ليندې په رنک په غشوچې مې اولی
دا قاتل لکه چنگېز سترگې د چادی

چې مدام په تصور کېږي مې پرته وی
دا نیازینې د مکېز سترگې د چادی

دا چې ته ئې نشه کړه ئې الیاسه
د نشې نه دا لبرېز سترگې د چادی

شورمي د قلم په ژبه راوړه

PPS پيښور
24-12-1997ناله خاوره
8881-50-01

(مقامي آواز) د شورمي د قلم په ژبه راوړه

گل خبرې اوکړلې گلزار خبرې اوکړلې

کله چې محفل کښې ښکلي يار خبرې اوکړلې

قربان به پرې زه دواړه سر او مال کړم

بس خوکه يو ځل ئې د اقرار خبرې اوکړلې

د ساقی په لاس کښې جام پاتې حېران شو

نن ئې دومره په تاتار خبرې اوکړلې

گل او ازغې به پکښې په زرگيه څنګ پيژني

چې خزان هم د بهار خبرې اوکړلې

چې تر غوږو ئې غزل د الياس راغی

نو بلبل هم د چغار خبرې اوکړلې

محمد الياس الياس

د شورمي د قلم په ژبه راوړه

طوطه کان

10-07-1998

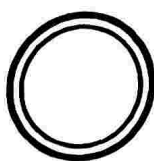
چې زه هم سيال شمه دنوروسره (آزاد نظم)

په د ورکوټي دنياگي کښې ربه
 چې زه هم هېر کړمه خپل تېر غمونه
 چې زه هم دغه د سلگو ژوندون
 لږ په خندا خندا کښې تېر کړمه
 چې زه هم اووينځم د خپل لمن نه
 د تهمتو نو دا تور تور داغونه
 چې زه هم دغه د سيالي لمحي
 چې زه هم دغه خپل رنگين خوبونه
 په دې غمجنو سترگو اووينمه
 چې زه هم پک د ارمانونو زړکي
 لږ د سکون په غير کښې اووينمه
 چې زه هم خپله مينه خپله کړمه
 ځکه خو پېره موده پس خالقه
 زه يو نيمگړه غوندي سوال کوومه
 جام او جانان راله يو ځای راکړه
 چې زه هم سيال شمه دنوروسره

شورمي د قلم په ژبه راوړه

وړوکه اخترطوطه کان
28-12-2000

تا چې د زړه ریبلو چل زده کوو
ماد سلگو ژړلو چل زده کوو

روژه په خوله مي ستا سيالي ته کاته
ماد اختر کولو چل زده کوو

تا مي تېره کړله سېوا غمونه
ماد پرهر گنډلو چل زده کوو

د زلفو مينځ کېښي مي سپين مخ ته کاته
ماد سحر ليدلو چل زده کوو

خپلو خپلوانو مي هم خپل نه کړمه
ما په پردو د خپلو چل زده کوو

د غم مشکنې مي پيټلې ستاد زلفو په تار
ماد غزل ليکلو چل زده کوو

تا چې الياس به رنځوو په وعدو
ما ترې د درد زغملو چل زده کوو

محمد الياس الياس

د کتابخانه ملی و اسناد ایران
0005-57-85

پرېږدوئ چې گل شي پسرله ځمه شيندمه
د زړه په پرهرونو مې لمبې ځمه شيندمه

پېغام نوی دنياته مې د مینې په کښې راوړو
ښائسته پکښې خوږې ښکلې نغمې ځمه شيندمه

دستور دې که اخلاص د پښتنو دې نه پوهېږم
په لاره کښې گلان د مېلمنې ځمه شيندمه

اے بس کره ستمگره د زړه سره لږ پخلاشه
اوبښکې مې نن بیا درته جرگې ځمه شيندمه

الياس دې بیا درون سحر نغمو ته لږ خوشحاله کړه
تر خوبه مې چاپېره شوگيرې ځمه شيندمه

اتفاق

ته که پير ئې خو په ډېرو کښې هم هېر شوه
زه که يويم خود قام سره يواک شوم
تا پخپله کناره کړله د قام سره د تنک نه
اوس به ماته داسې نه وائي چې سپک شوم

د انصاف چغه

څنگ چې ترې زما بچي خبر نه وي
دغسې به ستاسو هم اختر نه وي
واورئ د وطن ژمې که تود نه شو
بيا به په آسمان کښې گورۍ نمر نه وي

کیماری کراچی
19-09-2002

جانان

پورته په آسمان کېږي
یو د مینې بادشاه ناست یی
وائی واخلي که څوک غواړي
راحتونه خوشحاليانې
ځکه خلق ورپسې دی
ترینه خېشت او سرور غواړي
څوک ترې رنگ او څمار غواړي
څوک محل او مینار غواړي
څوک ترې غواړي ځانله ژوند د ملنګۍ
څوک ترې زر او دینار غواړي
څوک ترې غواړي دمستی درباب چغې
څوک ترې زړه د خاکسار غواړي
زه هم ځانته فکر یوړم
لاس مې اوچت کړل سوال مې اوکړو
ماله صرف جانان راکړه
ماله صرف جانان راکړه

قطعه

چرتې چې باطل د حق ملگره شی
 هلته کېږي رواج د مینې زور لری
 مرک دې خبر دې اوواښي رعب دار خائنه
 ژوند هم عجیبه غوندې کېږي شور لری

توبه

ورته سپېره تنډې که ټیټې مې نه شو
 هغه دې خدایه کعبه نه گڼمه
 که ستا ټي عرش په ړقېدلو نه کړو
 دغه توبه مې توبه نه گڼمه

جبل علی- دُبئی

17-08-2002

د خېشت نه راته پکې زمانې د سترگو جوړې کړه
مُسکا پکښې خوره کړه ترانې د سترگو جوړې کړه

بیامې پکښې نېټ سجدو ته کړه د سترې ژوند
جک ساته بانه دې بُت خانې د سترگو جوړې کړه

والله که مې ساقی تنده ماتیرې په یو گوټ
لږ زور نظر له ورکړه مېخانې د سترگو جوړې کړه

جبر د حالاتو دې په تریو نظر پوه کړه یم
خه کنه اوس نورې بهانې د سترگو جوړې کړه

الیاس پکښې د ځان او د دنیا نه ورکېده غواړم
بیاد خون نظر هاغه کانې د سترگو جوړې کړه

أردن
14-04-2002

شورمې د قلم په ژبه راوړله

نالت علمونه
0005-70-80

د ښار په تګ وومۀ خو لارم په مېره اوختم
د وصال شپه کښې بد نصیب په شوکېره اوختم

شاهی زړګی له به کچکول په لاس کښې ورکړمه خو
ستاد اُلفت په پیماني کۀ زۀ پوره اوختم

تۀ چې د خیال په نیلی ناسته وې خوانی دې ستائل
ورته بې خیاله فکر وړه شهزاده اوختم

ستا په نظر کښې د بڼوې د تال رنگونه خۀ شو
ورته پخواچې به زۀ غلۀ شان اوده اوختم

الیاس به هسې نازېدم په خپل رنگین خیالونو
تېوله دُنیا راپسې خاندی دیوانه اوختم

طوطه کان
03-07-2000

شینکے
(آزاد نظم)

د سیند په غاړه د خو وړ خوراسې
پټ پټ په زړه کېنې ژړېد مه ربه

لکه د اور لمبه لمبه ولاړ ووم
د هر په میاشت کېنې مې سوچونه کول

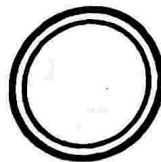
ماوې باد رو به خدایه څنگ تېرېږی
ماوې باران به خدایه کله کېږی

چې سوکړه ختمه شی سپرله غوندې شی
هر خوا پټو کېنې به شینکے غوندې شی

طوطه کان
31-12-2000

يو گهړی هزار گهړی شی چې ته نه ئه
توله شپه مي خونړی شی چې ته نه ئه

ته به خان له چرته بل خائے کښې خندېږه
زما سر دړی دړی شی چې ته نه ئه

شابه مرستې له مي زر رادرومه گلي
هر سره سر په تگي شی چې ته نه ئه

د یخني نه مي وجود په رپېدو شی
طوطه کان راته وایي شی چې ته نه ئه

یارودونه مي دسترگونه بهیږي
يامي زړه تنی تنی شی چې ته نه ئه

سره غرمه وي د سور اوړی خو دلبره
په یاس تېره جری شی چې ته نه ئه

په دُنیا کښې ربه راگره د عیسی غونډې مکان
په هوا مې تخت روان کړه لکه تخت د سلیمان
سوچ سمجھ پوهه زما برابر کړه د لقمان
اسماعیل غونډې له تانه تن بدن زما قربان
ابراهیم غونډې په اُور کښې راته جوړ کړه گلستان
رنگینې د سپرلې راگره موسم کښې د خزان
د قارون غونډې مال راگره سخا راگره د عثمان
عمر لوټې د خضر راگره په طلب کښې د جانان
ماته اوسنایه خالقه خپله لاره د عرفان

د افتاب په رڼک خدایه
دا زړه مې کړه روښان

شورمي د قلم په ژبه راوړله

۹۰

طوطه کان

08-09-2001

8981-10-11

نن لا څه بل رنگه نه چې څنگه به وي څنگ سېا
سترگو کښې راوړې اشنا مې نوې نوې رنگ سېا

خواره د لېونۍ مينې زما به هم څه کم نه وي
اودې کړوکه چرې لږ زما په نامه ننک سېا

څه دې نننۍ وعده راتلو راتلو کښې پاتې شوه
څه دې د راتک انتظار نور کړې په ماتنک سېا

خبرکه دې مغروره ې په حسن او ځوانۍ باندې
تېرې ساته نظر لکه د لوڼې ملنک ملنک سېا

هسې دې الياسه نن په ځله باندې توبې راځي
اخلې به منمه پرې نامه چرته د چنک سېا

|| ★★★★★ ||

محمد الياس الياس

رښاييالي پياوړه

شورمي د قلم په ژبه راوړه

جبرالتر
11-01-1999

د جبرالتر په ليدو

ديدن ئې راته تېرې د اسلام خبرې اوښودې
ښکلا ئې راته واپړه په ماښام خبرې اوښودې

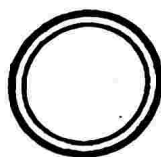
لمن کښې ئې تراوسه آدنور مشال بلېږي
ورېځو ئې په سر راته تمام خبرې اوښودې

دے ځائے کښې د طارق د تورې شرنګ دے لا تراوسه
دے ځائے راته د خپل اصلی مقام خبرې اوښودې

حسن ئې زما په ذهن داسې غلبه شولو
فکر مي قلم ته د الهام خبرې اوښودې

محمد الياس الياس

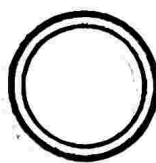
څومره ښائسته خواږه وختونه وو اشنا ميئن ووم
 د چاپه غم کښې ژرېدنه زه په چاميئن ووم
 چې مخامخ وويوتربله چې خوله ولې وو
 ښکارېده داسې ته په ما او زه په تاميئن ووم
 چې په ولاړه څارېده ترې د دُنیا رنگونه
 ستاد جبين د خال په آښکلي مُسکاميئن ووم
 هسې مې مه رته صادق يمه شک منه نه شه
 درته قسم خورمه والله چې په ريښتيا ميئن ووم
 آچي زمانه هم په پته ئې زما زړه وره ده
 ستاد کاواکه ليونو سترگو په غلاميئن ووم
 ژوندمې داستاد لېونۍ مينې په نوم تيروو
 قسم په خدائې که زه الياس به په دُنيا ميئن وو

کلی ته د کراچی نه په واپسني

14-11-2002

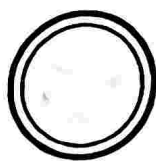
نالا: شرمي
2002-20-14

مستی سرور شمه جنون شمه زه

تاته کتو کبني په سکون شمه زه

د دیدن وخت کبني د جانان په کوڅه
اوبسکي بهیږي چې راستون شمه زهته مې نظر کبني تور ملین او گنډه
خبر ده که نورو ته زرقون شمه زهقسم په خدائے چې د لاسه به یمه
ستا که یوه سلگي ژوندون شمه زهد الیاس مینه به دې هم خوښه شی
ته که لیلی شی او مجنون شمه زهد الیاس مینه به دې هم خوښه شی
ته که لیلی شی او مجنون شمه زه

21-12-2000

زيره پايڼه وچه شوې د خزان شوم
چې ورگډ کله د عشق په گلستان شوم

لوپټه د يار په قبر مي جهنډې کړئ
زه شهيد د بنکلو سترگو په ارمان شوم

د زندانه مي اوس چرته يره کېږي
چې په دام د تورو زلفو بنديوان شوم

لکه ستوري چې د نمر د مخي ورک شي
تاپسي د غسې ورک له دې جهان شوم

حقيقت د لېونو راته څرگند شولو الياسه
نندراه چې په دا خپل څيري گرېوان شوم

عمران هاوس کراچی
11-11-2001

بُت

ماوے چې يار دے زما
بنکله دلداری دے زما
د زړه قرار دے زما
اوس به ئې دیدار کومه
د بنکلو مستو سترگو
خوپه اول نظر کښې
دومره نشه شومه چې
تاب مې په زړه کښې نه وو
دومره بې خوده وومه
ورته سجده مې اوکړه
ماوے دا يار دے زما
بنکله دلداری دے زما
د زړه قرار دے زما
اوس به ئې دیدار کومه
خوبیا ناخپه غوندې

زړگي مي چغې کړلې

ماو د ايار خونه د

دا چرته بُت غوندي د

سرمي راپورته کړلو

بيا په توبو شومه زه

ماو چي غبرته سجده

حرام حرام دى خو بس

تندي مي بېرته ټيټ شو

بيا مي ايمان راوړو

بېرته مي چغې کړلې

ماهاغه بُت اومندو

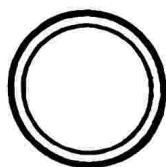
کوم چي د پيري مودي

کوم چي به تل ترته

زما په زړه کښي پروت وو

طوطه کان
24-10-2004

گورے راته بیا خا له حېرانه په تا خه اوشو
دومره تريخ خونه وه ته جانانه په تا خه اوشو

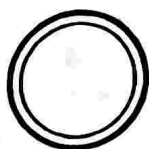
هسې دې د خيال مانې زما په زړه كېنې جوړې كړې
خاوړې شوې ايرې شولې ارمانه په تا خه اوشو

تا خو به زمانه بغير ژوند ته ژوندون نه وئيلو
اوس نه راځي خفه ئې جوړې گرانه په تا خه اوشو

تک کوه په مخکېنې ځه په روسته روسته څه گورے
منزل ته لاره پاتې ده کاروانه په تا خه اوشو

د خلقو درته سترگې وې چې ته به جوړ پښتو گټې
ليک نيمگړے پريږدے الياس خانه په تاخه اوشو

په پي مخي دلرېا باندې ميئن شوم
لېونې ووم په سودا باندې ميئن شوم

په خندا پسې ژړاوي دا متل د
نو بيا څه له په خندا باندې ميئن شوم

چې اقرار كېنې دې انكار كولو ياره
ستا په دې يوې ادا باندې ميئن شوم

چې بابار پكېنې پښتو ستاې ملگرو
په شعرونو د حمزآ باندې ميئن شوم

زه الياس د خپله ځانه گيله مند يم
چې له تاشان بې وفا باندې ميئن شوم

مینہ

مینہ د خیال یو سمندر دے

کہ سیلی دہ او طوفان دے

د اظہار ورہ جذبہ دہ

کہ نیمگرے یو ارمان دے

دا سہلاب د ترمو او بنکو کہ د سرو شونہو خندا دہ

راتہ او وایہ زرگیہ مینہ دا کہ مینہ دا دہ

دا د سپین سحر رنیا دہ

کہ د توری شپہ تیاری دہ

دا شغلہ دہ کہ بحرے

کہ د زرہ د اور ایرہ دہ

دا د غمہ خوب خندا دہ کہ جنون دے او سودا دہ

راتہ او وایہ زرگیہ مینہ دا کہ مینہ دا دہ

داد سوی زړه آواز دے

که قصه د پره د راز ده

د رباب چیرلے تار دے

که نغمه د که د ساز ده

دا آغاز د لپو تنوب دے که د خوږ زړونو د رزاده

راته اووایه زرگیه مینه دا که مینه دا ده

د کافر زړه بُت خانه ده

که د مات زرگی حرم دے

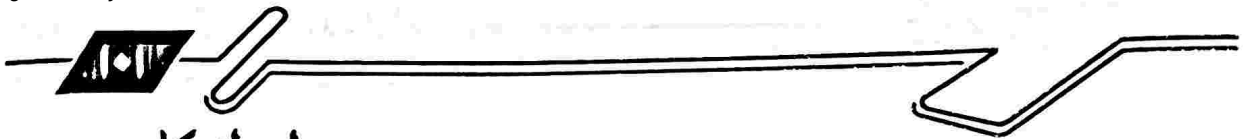
دا سیالی ده خوشحالی ده

که بس صرف نوم د غم دے

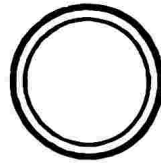
داد زړه د جوش چغار دے که د سترگو نه پیدا ده

راته اووایه زرگیه مینه دا که مینه دا ده

طوطه کان
24-10-2004

شور او غوغا خه گوري اوس چنگ د دنیا چرته ده
تشي خاوري لوتي دي اوس رنگ د دنیا چرته ده

زه خو خوبوله ستاد ميني الله هو وومه
نشته اوس يي گورم زه پالنگ د دنیا چرته ده

عشق مي لپونه د سود او زيان خبري نه گوري
د سره پکښي اودانگي خو تنگ د دنیا چرته ده

شته ده خو آداب د خپليدو يي مونږ له نه راځي
فضا به نغمه گو کړمه خو ترنگ د دنیا چرته ده

ستاد ميني خاوره کښي يي خاوري ارمانونه شوه
ستاد مينه کښي ورك الياس ملنگ د دنیا چرته ده

طوطه کان
17-07-2006

ميني ته

چاپېره ترې د ميني پتنگانو طوافونه کړي
فکر روښان کړه مې فانوس دې پاکې ميني ته

صورت د آئيني په رنګ هر څيز ته په جار ښائي
اخلاص مې وربخښلې تقدس دې پاکې ميني ته

خليل د اور لمبو کښې د ريحان ننداره کړې وه
الياسه ځکه ستا هم زړه مې دې پاکې ميني ته

12-05-2005

خدایه چې څه به کیږي!

عجب وختونه راغله
 تمیز د سڼو او بدو
 لارې ورکېږي ربه
 خپلولی مینه نشته
 د یو بل غم کښې شریک
 خواخوږی پاتی نه شو
 خدایه چې څه به کیږي
 مخکښې به څه پیښېږي
 بغض کینه زیاتېږي
 عجب وختونه راغله
 هر سره منډه کښې ده
 وائی چې څنگه به ځم
 مخکښې د رور عزیز نه
 په مال او زر کښې ځانله
 د څو روپو په خاطر
 گرځی ایمان خرڅوی

خدايه چې څه به كيږي
 مخکښي به څه پيښيږي
 عجب وختونه راغله
 خپلې درنې اوچتې
 د نورو سپکې وايو
 ضمير اوډه د زمونږ
 لاسونه گپردي زمونږ
 خدايه چې څه به كيږي
 مخکښي به څه پيښيږي
 د بل خبرې کوو
 پردې سندرې وايو
 خپل هر څه هېردي زمونږ
 د رور ولى يادونه
 رنگونه پاتې نه شو
 خدايه چې څه به كيږي
 مخکښي به څه پيښيږي

قطعه

قافلي مي د صليب په لاره درومي
 خه له تېسته مي كوله د زندانه
 پردو خان ته نږدې نه كړمه پرده ووم
 خپل دې ورك شي خپل ورك كړمه د خانه

قطعه

جنت مي جوړوو خانه جهان مي جوړولو
 تصوير په مينه مينه د جانان مي جوړولو
 ستار لفو كښي گلان مي په مزه مزه ټومبل
 سپرله ترې ښكله ښكله په خپل شان مي جوړولو

پښتنې خاورې ته

له د غېرتې اولس نیازبینې پښتنې خاورې
پېره موده پس مې ې لیدلې میلنې خاورې

ساده خوشحالی مې روح کښې ستا په لیدو ګډه شوه
ستا شان کښې به وائمه رنگینې ترانې خاورې

تاراته په غېره کښې غیرت او پښتو اوښوده
تاته به درځار کړمه داوړه زمانې خاورې

ستاد لوړو غرونو د لمن په مسته سیمه کښې
اوس هم ماته ښکاری مینه ناکه افسانې خاورې

مرگ او لاس نیو ه

مخلوقه چپ شئی یو اعلان واورئ
 د مرگ خبر د یو انسان واورئ
 چې مړه ښخ شئی نو خوږو ملگرو
 ییاد مولا صاحب بیان واورئ
 په ونو بوټو او حیوان راځی
 حق د مرگ په هر انسان به راځی
 څوک د دې مړی جنازې له لاره
 څوک د صابن په خوند مزې له لاره
 چې دا په څه کله او څنگه مړ شو
 څوک ئې بس دغه اندازې له لاره
 چا د غېرت او بهادری کولې
 چا ئې قیصې د بیماری کولې
 راته د ورايه خندېدلې وو
 ماهم پرون سحر لیدلې وو
 بهر بهادر او غېرتی ځوان وو
 په ټولو روڼو کښې بهر ښکله وو

نورې خبرې خبر دے بيا به اوکړو
 ملگرو لاس اوچت کړئ دُعا به اوکړو
 زه هم د کت په پيارمه غلے غوندي
 کښېناستم ډير زيات غم زپلے غوندي
 د غم خواري الفاظ وئيل مي غوښته
 شوندي مي خدائيگو رپېدلے غوندي
 بيا مي په ژبه دا الفاظ راغله
 غم کښې شريك ئې ډېر په ناز راغله
 يو دُعا به اوکړو لاس اوچت کړئ
 غم کښې شريك ئې ډېر په ناز اوچت کړئ
 الله دې ئې اوبخښي ډېر ښه سره وو
 اوچت کړئ خبر بيا يو ځلې لاس اوچت کړئ
 په روغ رنځور غريب او خان به راځي
 حق دے مرگے په هر انسان به راځي

1998

پښتون ته

قربانی ورکړه دې د تن پښتونه
جوړکړه رنگین دا خپل وطن پښتونه

که د اغیارو په اسره پاتې شوه
داغ به دې لگي په لمن پښتونه

پاڅه په خپل قام باندې ننک اوکړه
او تره سر باندې کفن پښتونه

ستاد مرانې او غېرت نه لوگه
زما سلگي د زنکدن پښتونه

قسم په خدائې نور دې لیدلې نه شم
په سترگوسرو باندې ویرژن پښتونه

توره د خدائې لقب دې بیا اوگټه
اے د خالد نمسی تورزن پښتونه

ستا په ناموس خان تویول غواړی
د الیاس وینه د بدن پښتونه

محمد الياس الياس

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library